

Ta zabawa przeznaczona jest dla przynajmniej dwóch osób. Każdy z uczestników potrzebuje kartki papieru i długopisu.

Wszyscy na początku zapisują wybrane wspólnie, jedno, długie słowo (np. inteligencja). Teraz należy zacząć odmierzać czas – mogą to być np. 3 lub 5 minut.

Każdy z uczestników zapisuje u siebie na kartce słowa, które można ułożyć z liter wyrazu „inteligencja”. Muszą to być rzeczowniki w liczbie pojedynczej, w mianowniku. Nie mogą to być również nazwy własne, czy imiona. Tę zasadę można oczywiście dowolnie modyfikować, ale przed rozpoczęciem zabawy, trzeba ustalić wariant gry.

Po upływie wyznaczonego czasu, uczestnicy liczą słowa, które udało im się wypisać. Osoba, która ma ich najwięcej, odczytuje jako pierwsza zapisane przez siebie wyrazy. Pozostali uczestnicy sprawdzają, czy także ułożyli wymieniane słowo. Jeśli wyraz u kogoś się powtarza, wszyscy je wykreślają (łącznie z odczytującym). Następnie swoje słowa (już bez wykreślonych), odczytują kolejni uczestnicy. Zabawę wygrywa osoba, która na końcu ma ich najwięcej.

Z wyrazu „inteligencja”, można przykładowo ułożyć następujące słowa: gen, liga, gaj, lina, mit, lej, intencja, len, nit, lit...

Przykładowe słowa, których nie można ułożyć: Jan (imię), naj (przrostek stopnia najwyższego przymiotników), ja (zaimek osobowy), leje (liczba mnoga), gani (czasownik), in. (skrót), Entel (nazwa własna), intencji (rzeczownik w dopełniaczu), nice (słowo w języku angielskim). Nie można także układać wulgaryzmów, czy słów obraźliwych.

Do zabawy dobrze jest wybierać długie słowa, takie jak na przykład: „pracowitość”, „dziesięciolecie”, czy „brzuchomówca”.

Jeśli uczycie się języka obcego, warto wypróbować opcję zabawy w tym właśnie języku. Będzie to bardzo przyjemny sposób uczenia się słówek i na pewno dużo skuteczniejszy od ciągłego ich „zakuwania”.

Inteligent może mieć dużo wariantów, dowolnie dobieranych przez uczestników. Pamiętajcie jednak, aby ustalić zasady na początku. Unikniecie niepotrzebnych sprzeczek.